

Arrest

**nr. 334 506 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Marijn SERNEELS
Antoine Dansaertstraat 92
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 oktober 2025 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. SERNEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. ASSELMAN, die loco Mr. C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 7 oktober 2025 met een vlucht afkomstig uit Addis Abeba, Ethiopië, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Op 7/10/2025 om 15:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, [V.G.J.], Hoofdinspecteur,
de heer / mevrouw :*

naam [A.] voornaam [I.K.]

geboren op [xx.xx.1991] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer [...] afgegeven te Passport Office op : [xx.xx.2022]

houder van het visum nr. [...] van het type D afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Abidjan geldig van 16.09.2025 tot 14.01.2026 voor een duur van 120 dagen, met het oog op : studies

afkomstig uit Addis Ababa met ET732, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen om te studeren aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Betrokkene kan aangaande de studies weinig verduidelijken. Betrokkene kent enkel de naam van zijn te volgen studierichting en kan hier niet verder uitwijden. Betrokkene geeft een naam en een adres door als informatie waar hij zal verblijven. Bij nazicht van de Federale Politie, blijkt de naam die betrokkene doorgeeft niet op het adres woont dat betrokkene aangeeft. Betrokkene is bij aankomst niet in het bezit van een verbintenis tot tenlastenneming voor studenten (bijlage 32). Terwijl volgens de informatie in het Visanet blijkt dat er een garant is en dat de garantstelling op het consulaat te New York (Verenigde Staten van Amerika) werd gevalideerd. Betrokkene verklaart zijn inschrijving cash te zullen betalen eens hij toekomt op VUB. Tijdens het interview neemt een medewerker van Internationale Inschrijvingen dienst van VUB contact op met de Federale Politie te Luchthaven Zaventem. Deze verklaart dat studenten nooit Cash betalen aan VUB en dat betrokkene zijn inschrijving nog niet volledig rond is."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"8. Artikel 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt dat terugnijving mogelijk is wanneer de persoon niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Het materiële motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moesten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

9. In het kader van de visumaanvraag lang verblijf (met het oog op studies), is verweerder reeds overgegaan tot een onderzoek van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en op basis van

dat onderzoek werd er een studentenvisum D verstrekt. Verweerder heeft dus reeds onderzocht of de verblijfsvoorwaarden waren vervuld en op basis van het visum heeft verzoeker wel degelijk een recht op toegang tot het grondgebied. Het komt niet toe aan de grenspolitie om op indirecte wijze opnieuw over te gaan tot het onderzoek naar de voorwaarden voor de afgifte van een visum. Door dit te doen, heeft verweerder misbruik van zijn macht begaan.

Uit de parlementaire voorbereidingen bij de wetswijziging van 24.02.2017 blijkt dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet wel van toepassing is op alle typen van visa, zowel voor kort als voor lang verblijf maar dat de wetgever daarbij aanstipte dat "het natuurlijk niet de bedoeling is dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat." Volgens de wetgever kunnen visa die met het oog op een lang verblijf in België afgegeven worden, tijdens de grenscontrole steeds nietig worden verklaard of worden ingetrokken, maar gebeurt dit zeldzaam en enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd (Wetsontwerp van 02.03.2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12.01.2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2015-16, 1696/001, MvT, 17). Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers visum type D werd ingetrokken omdat er "ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd".

Het gegeven dat aan de verzoeker een visum type D werd afgegeven, houdt in dat in principe werd vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden zoals voorzien in artikel 60 en volgende van de Vreemdelingenwet en dit na een uitvoerig onderzoek waarbij verzoeker talrijke stukken bij de visumaanvraag moest indienen, hij een zeer uitgebreide vragenlijst moest indienen en door de ambassade werd gehoord.

Verzoeker kan begrijpen dat de grenspolitie op het ogenblik van de aankomst geen volledige kennis heeft van het volledige visumdossier dat werd ingediend bij de aanvraag, maar toch is het aangewezen dat er door de grenspolitie mee rekening zou worden gehouden dat aan het verschaffen van een visum type D en dus een visum lang verblijf, in principe een grondig onderzoek is voorafgegaan en dat het zoals supra blijkt uit de voorbereidende werken "natuurlijk niet de bedoeling is dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat." In geval van twijfel had de grenspolitie ook op snelle elektronische wijze bij de bevoegde ambassade het visumdossier kunnen opvragen en verkrijgen. Verweerder had die mogelijkheid om op die wijze de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden, maar heeft dit pas opgevraagd nadat de beslissing al was genomen. [RvV 29.08.2024, nr. 312.142] 10. In casu kan verzoeker wel degelijk het doel van het voorgenomen verblijf staven. Verzoeker had meermaals contact met de VUB en kan zelfs een aanvaardingsbrief voorleggen (zij bijlage). Via deze brief bevestigt de VUB 'dat onderstaande student toegelaten is tot de studies voor het volgen van voltijds hogere studies tijdens het academiejaar 2526 met als uiterste inschrijvingsdatum 08/10/2025. Het doel van zijn verblijf is hiermee dan ook voldoende aangetoond.

Tijdens zijn politieverhoor gaf verzoeker de naam en het adres van een derde persoon. Verwerende partij heeft dit onterecht genoteerd als de persoon bij wie verzoeker na binnenkomst in het Rijk zou verblijven en baseerde de bestreden beslissing dan ook op het feit dat blijkt dat die persoon niet op het opgegeven adres woonachtig is. Verzoeker heeft echter nooit verklaard dat hij bij deze persoon zou gaan intrekken, enkel dat deze persoon hem zou komen oppikken op de luchthaven.

De bestreden beslissing bepaalt dat de VUB verklaard heeft nooit cash-betalingen te aanvaarden. Het klopt dat verzoeker op het ogenblik dat hij aankwam op de luchthaven Brussel-Nationaal inderdaad ongeveer € 1.000 cash geld op zak had. Zijn bedoeling was echter om na aankomst in België een Belgische bankrekening te openen en zijn cash geld op deze rekening te storten. Via een bankoverschrijving zou hij zijn inschrijvingsgeld dan op de rekening van de VUB kunnen storten. Verzoeker had hiervoor nog de tijd aangezien hij landde op 07.10.2025 op de luchthaven Brussel-Nationaal en de aanvaardingsbrief van de VUB als uiterste inschrijvingsdatum 08.10.2025 vermeldt.

11. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Verwerende partij schond deze bepaling aangezien verzoeker het doel van voorgenomen verblijf via de aanvaardingsbrief van de VUB wel degelijk correct kan staven. De motivatie die terug te vinden is in de bestreden beslissing is niet gebaseerd op correcte feiten. Hierdoor is er ook sprake van een schending van het materieel motiveringsbeginsel. De gehanteerde motieven zijn niet deugdelijk en getuigen niet van een zorgvuldige feitenvinding."

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van het in de bestreden beslissing toegepaste – en eveneens geschonden geachte – artikel 3 van de Vreemdelingenwet. De in casu relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

2.3.3. Zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing, werd verzoeker op 10 september 2025 door de Belgische vertegenwoordiging in Abidjan, Ivoorkust, een visum lang verblijf (type D) uitgereikt met het oog op het volgen van hogere studies in België. Dit visum is geldig van 16 september 2025 tot 14 januari 2026. Aldus hebben de Belgische overheden reeds onderzocht of verzoeker voldeed aan de voorwaarden om zich naar België te begeven in het kader van zijn beoogde studies en werd dit bevestigend beantwoord.

Zoals verzoeker op zich niet betwist, geeft dit toegekende visum type D om studieredenen hem echter nog geen automatisch recht op binnenkomst en behoudt verweerder ook in dit geval de bevoegdheid om met toepassing van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet de toegang tot het Belgische grondgebied te weigeren wanneer de voorwaarden hiervoor niet zijn voldaan, waaronder het aannemelijk kunnen maken van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden op het ogenblik van de beoogde binnenkomst. Zoals verzoeker erkent, blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op alle typen van visa, zowel voor kort als voor lang verblijf. Al stipte de wetgever aan dat *“het (...) natuurlijk niet de bedoeling (is) dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat”*. Nog volgens de wetgever kunnen visa die met het oog op een lang verblijf in België worden afgegeven, tijdens de grenscontrole steeds nietig worden verklaard of worden ingetrokken, maar gebeurt dit zelden en enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure werd bekomen (Wetsontwerp van 2 maart 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie tot wijziging van de [Vreemdelingenwet] en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2015-16, 1696/001, 17).

De loutere afgifte van een visum type D om studieredenen heeft dus op het eerste gezicht nog niet tot gevolg dat steeds is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoeker heeft een verantwoordelijkheid om bij binnenkomst zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel en de verblijfsomstandigheden. Bij de grenscontrole kan rekening worden gehouden met nieuwe elementen die aan het licht komen waardoor het voorgehouden reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet (langer) vaststaan. Het staat verweerder vrij om de toegang tot het grondgebied te controleren, maar in het licht van het afgeleverde visum en het onderzoek dat daar onmiskenbaar aan moet zijn voorafgegaan, moet de motivering waarbij de intenties van de begunstigde van het visum opnieuw in vraag worden gesteld met de nodige zorgvuldigheid tot stand komen en mag deze niet kennelijk onredelijk zijn.

2.3.4. In de bestreden beslissing schuift verweerder verschillende motieven naar voor die volgens hem maken dat verzoekers werkelijk reisdoel en zijn verblijfsomstandigheden onduidelijk zijn. In de eerste plaats stelt hij vast dat verzoeker enkel de naam kan geven van de opleiding die hij wenst te volgen, zonder dat hij hier verder over kan uitweiden. In de tweede plaats motiveert hij dat verzoeker aangeeft te zullen verblijven

bij een persoon op een bepaald adres, maar deze persoon op een ander adres blijkt te verblijven. In de derde plaats wijst hij er op dat verzoeker bij aankomst niet in het bezit is van een verbintenis tot tenlasteneming. In de vierde plaats motiveert hij dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat hij zijn inschrijvingsgeld cash zal betalen wanneer hij toekomt op de VUB, maar een medewerker van de VUB telefonisch verklaart dat studenten hun inschrijving nooit cash betalen alsook dat verzoekers inschrijving aan de VUB niet volledig rond is.

Aldus blijkt prima facie, en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, nog niet dat aan de grens zonder meer werd overgegaan tot een (indirect) hernieuwd onderzoek van de voorwaarden voor afgifte van een studentenvisum. Er werd verzoeker wel gevraagd enige toelichting te geven over wat hij hier komt studeren en waar hij zal verblijven alsook werden enkele bijkomende vaststellingen gedaan inzake zijn inschrijving als student. Op het eerste zicht valt dit binnen de bevoegdheid van de grensdiensten om de binnenkomstvoorwaarden te controleren en kan aldus nog geen machtsmisbruik worden vastgesteld.

2.3.5. De Raad zal in zijn verdere bespreking één voor één de voormelde motieven en de (eventuele) kritiek hierop van verzoeker overlopen en beoordeelt vervolgens in welke mate deze motieven – in hun samenhang bekeken – volstaan om te rechtvaardigen dat verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, rekening houdend met het toegekende studentenvisum en het onderzoek dat hierbij moet worden geacht reeds te zijn doorgevoerd.

2.3.6. Inzake het eerste motief stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft te betwisten dat hij, wanneer hem werd gevraagd om toelichting te geven over wat hij hier komt studeren, niet verder kwam dan het geven van de naam van de opleiding en hij hierover geen verdere informatie kon geven. Dit is opmerkelijk, des te meer in het licht van verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat het *“steeds [zijn] grote droom [was] om een masteropleiding “Educational sciences” te volgen in België”*. Evenmin brengt verzoeker een uitleg naar voor die zijn gebrekkige verklaringen hierover kan verklaren. In de gegeven omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk om aan te geven dat dit alsnog twijfels doet rijzen over het studiedoel van verzoeker.

2.3.7. Inzake het tweede motief duidt verzoeker thans dat hij tijdens zijn politiegehoor *“de naam en het adres van een derde persoon”* gaf en verweerder dit onterecht noteerde als de persoon bij wie hij zou verblijven na binnenkomst. Hij stelt nooit te hebben verklaard dat hij bij deze persoon zou gaan intrekken, maar enkel dat deze persoon hem zou komen ophalen op de luchthaven. Uit het verslag van de grenspolitie komt echter naar voor dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd waar hij zal verblijven in België, waarop hij de naam gaf van een persoon en een adres in Leuven. Verzoeker lijkt thans voor te houden dat hij verwees naar de persoon die hem zou komen ophalen op de luchthaven, wat echter op het eerste zicht niet kan overtuigen. Er valt ook niet in te zien waarom hij naar deze persoon zou verwijzen wanneer hem werd gevraagd waar hij zal verblijven. Verzoeker lijkt met zijn betoog ook aan te geven dat het door hem opgegeven adres het adres was van de persoon die hem zou komen ophalen op de luchthaven, wat helemaal geen antwoord is op de vraag naar zijn verblijfsadres. Aldus gaat hij ook voorbij aan de – op zich niet betwiste – vaststelling dat de betrokken persoon helemaal niet blijkt te wonen op het opgegeven adres. Minstens mist verzoekers betoog inzake dit motief de nodige helderheid en duidelijkheid. Hij slaagt er met zijn uitleg andermaal niet in om de nodige duidelijkheid te verschaffen inzake zijn precieze verblijfsplaats na binnenkomst op het Belgische grondgebied.

2.3.8. Inzake het derde motief kan verzoeker prima facie worden gevolgd dat verweerder, in geval van twijfel of hij beschikt over een geldige verbintenis van tenlasteneming, zijn volledige visumdossier had kunnen opvragen en raadplegen en zo kennis had kunnen nemen van de verbintenis tot tenlasteneming die hij voorlegde in het kader van zijn – goedgekeurde – visumaanvraag. Verweerder bevestigt in zijn verdere motivering trouwens dat Visanet een garant vermeldt, waardoor er op zich geen concrete reden blijkt om er alsnog aan te twijfelen dat hij een garant heeft.

2.3.9. Inzake het vierde motief blijkt uit het politieverslag verder als volgt: *“Tijdens het interview vragen wij eveneens aan [A.] of hij betalingsbewijzen heeft van zijn inschrijvingsgeld : hij doet alsof hij iets zoekt in zijn rugzak maar geeft uiteindelijk toe dat hij dat niet heeft en dat hij, eenmaal aangekomen aan de VUB, daar cash geld moet betalen voor zijn studies. Ondertussen worden wij opgebeld door ene [S.V.] (belt anoniem maar verklaart dat zijn persoonlijk gsm nr [...] is) ; deze verklaart dat hij op de Internationale Inschrijvingendienst werkt van de VUB. Hij verklaart dat hij door een vriend van [A.] werd gecontacteerd om te melden dat deze zou vastzitten op de immigratiedienst in de luchthaven. Hij verklaart dat studenten NOOIT hun studies cash betalen aan de VUB en dat zijn inschrijving in principe nog niet volledig rond is, gezien de diploma-verificatie nog steeds bezig is. De deadline voor het starten met de opleiding is in principe morgen, 08/10/2025”*.

Verzoeker wijst op zijn veelvuldige contacten met en de *“aanvaardingsbrief”* van de VUB, die volgens hem het doel van zijn verblijf voldoende staven. Hij vermeldt er echter niet bij dat op basis van deze *“aanvaardingsbrief”* blijkt dat hij op 13 maart 2025 enkel voorwaardelijk werd toegelaten tot het volgen van de

master 'Educational Sciences' tijdens het academiejaar 2025-2026 en dit met als "uiterste inschrijvingsdatum" 8 oktober 2025. De definitieve toelating wordt afhankelijk gesteld van "het voorzien van een geldige verificatie van het diploma op basis waarvan de student werd toegelaten". Dit blijkt ook uit het voorgelegde mailverkeer met de VUB. Zo werd verzoeker door de VUB in een mail van 13 maart 2025 met als titel "Conditional acceptance" (vrije vertaling: voorwaardelijke aanvaarding) duidelijk meegedeeld dat "All admissions are conditional upon providing a valid verification of your degree" (vrije vertaling: alle toelatingen zijn afhankelijk van het overleggen van een geldige verificatie van je diploma), met een hyperlink naar meer informatie over de verificatie van het diploma op de website van de VUB. Volgens de website van de VUB is het aan de student om zijn diploma te laten verifiëren, zodat het authentiek karakter van het eerder behaalde diploma waarmee de betrokkene zich aanmeldde bij de VUB wordt bevestigd. Deze extra verificatie geldt voor studenten die zich aanmelden met een diploma dat de VUB niet zelf kan verifiëren in de Vlaamse Databank Hoger Onderwijs, zoals studenten met een buitenlands diploma. De verificatie kan digitaal of via e-mail, waarbij de (onderwijs)instelling die het diploma uitreikte aan de VUB bevestigt dat de betrokkene daar is afgestudeerd. Geen van de bij de Raad voorliggende stukken laat vervolgens echter toe vast te stellen dat verzoeker ter zake sinds 13 maart 2025 de nodige stappen heeft gezet of dit in orde heeft gebracht. Een medewerker van de VUB deelde integendeel op 7 oktober 2025 uitdrukkelijk mee aan de grenspolitie dat verzoekers inschrijving als student nog steeds niet volledig rond is, niettegenstaande de uiterste inschrijvingsdatum van 8 oktober 2025. Meer concreet bleek de diploma-verificatie nog niet in orde te zijn. Ook het inschrijvingsgeld blijkt nog niet te zijn betaald. Bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem kon verzoeker dus niet aantonen dat hij intussen een definitieve inschrijving heeft bekomen, ondanks de uiterste inschrijvingsdatum daags na zijn aankomst.

Op de zitting werd verzoeker de kans gegeven om alsnog toe te lichten hoe het nu precies zit met de verificatie van zijn diploma en welke stappen hij hiertoe heeft ondernomen. Hij kan hierover echter helemaal geen verdere uitleg geven, hoewel dit dus een noodzakelijke vereiste blijkt te zijn om definitief te worden ingeschreven en te kunnen starten met de opleiding aan de VUB. In de huidige stand van zaken kan de Raad dus enkel maar vaststellen dat verzoeker, ondanks dat de uiterste inschrijvingsdatum intussen is verstreken, nog steeds geen definitieve inschrijving heeft bekomen en helemaal niet vaststaat dat hij daadwerkelijk zal kunnen starten met deze opleiding. Doordat hij niet kan toelichten dat hij sinds 13 maart 2025 concrete stappen heeft gezet om de verificatie van zijn diploma in orde te brengen, waarvoor hij intussen toch de nodige tijd heeft gehad, overtuigt hij ook niet dat hij werkelijk nog steeds het volgen van deze studie beoogt.

Specifiek inzake het inschrijvingsgeld betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift nog dat hij ongeveer 1.000 euro cash bij zich heeft, dat het zijn bedoeling was om in België een bankrekening te openen en dit geld op deze rekening te storten en dat hij vervolgens vanaf deze rekening het geld zou overmaken aan de VUB. Hij stelt dat hij hiervoor nog de tijd had, gelet op zijn voorziene aankomst op 7 oktober 2025 en de uiterste inschrijvingsdatum van 8 oktober 2025. Deze verklaringen van verzoeker stroken echter niet met het grensverslag, waaruit blijkt dat verzoeker – gevraagd naar bewijzen van betaling van het inschrijvingsgeld – eerst deed alsof hij iets zocht in zijn rugzak en vervolgens toegaf dat hij dergelijke bewijzen niet heeft en stelde dat hij cash zou betalen eenmaal aangekomen op de VUB. Pas wanneer verzoeker ermee wordt geconfronteerd dat de VUB geen cash betalingen aanvaardt, komt hij naar voor met zijn uitleg dat hij het geld dat hij bij heeft – een goede 1.000 euro – na zijn aankomst in België op een Belgische bankrekening wilde storten om vervolgens het inschrijvingsgeld over te schrijven naar de VUB en dit nog voor de uiterste inschrijvingsdatum. Een dergelijke a posteriori uitleg mist de nodige overtuigingskracht, te meer in het licht van de eerdere vaststellingen inzake het ontbreken van een verificatie van het diploma. Gelet op de uiterste inschrijvingsdatum van 8 oktober 2025, terwijl verzoekers geplande aankomst in België was voorzien op 7 oktober 2025, wist verzoeker ook dat er niet veel tijd meer was om zijn inschrijving definitief in orde te brengen, wat het andermaal weinig overtuigend maakt dat hij noch kan duiden hoe het staat met de verificatie van zijn diploma noch op de hoogte blijkt over hoe het inschrijvingsgeld moet worden betaald.

2.3.10. Op basis van de voorgaande bespreking van de motieven van de bestreden beslissing besluit de Raad dat het derde motief van deze beslissing de toets van de zorgvuldigheid en de redelijkheid niet doorstaat. De eerste twee motieven zijn wel pertinent en kunnen twijfels doen rijzen over verzoekers werkelijke reisdoel en verblijfsomstandigheden en verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of alsnog de nodige duidelijkheid te scheppen. Al zijn deze motieven, in het licht van het onderzoek dat reeds is gebeurd bij de visumaanvraag en waar de Raad enkel kan voortgaan op een samenvattend verslag van het gehoor door de grenspolitie waardoor mogelijke nuances verloren kunnen gaan, elk op zichzelf genomen mogelijk onvoldoende om de bestreden beslissing te dragen, moeten deze in het geheel van de motieven worden bekeken. Uiteindelijk beoordeelt de Raad het vierde motief als doorslaggevend. Verzoeker houdt zo voor te komen studeren in België, maar kan niet aantonen dat hij de nodige stappen heeft gezet om zijn inschrijving definitief in orde te brengen en dit terwijl de uiterste inschrijvingsdatum 8 oktober 2025 was. Bij aankomst op de luchthaven bleek verzoeker noch definitief te zijn toegelaten om de opleiding te volgen noch zijn inschrijvingsgeld te hebben betaald. Zijn verklaringen over de betaling van het inschrijvingsgeld bleken bovendien niet waarheidsgetrouw. Zoals werd vastgesteld, kan verzoeker zelfs niet aantonen dat hij de nodige stappen heeft gezet om zijn diploma te laten verifiëren,

hoewel hij al sinds 13 maart 2025 op de hoogte is van deze voorwaarde voor een definitieve studietoelating. Aldus maakt hij evenmin aannemelijk dat zijn definitieve toelating en inschrijving alsnog snel in orde zullen komen en hij werkelijk zal kunnen starten met de vermelde opleiding en dat hij dit ook nog steeds beoogt. Gelet op dit vierde motief, en wanneer dit samen wordt genomen met de eerste twee motieven, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk bevinden waar verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker ten aanzien van de grenscontrolediensten zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken en aldus niet is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden, ondanks zijn visum type D (lang verblijf). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een volledige toegang tot zijn visumdossier voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomende nuttige gegevens had kunnen opleveren die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben.

2.3.11. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot terugnijving is genomen met miskenning van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.12. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzicht om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker zet zijn ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“Uiteraard zal de uitvoering van de bestreden beslissing grote gevolgen hebben voor verzoeker. Door de terugdrijving en de gedwongen repatriëring naar Ghana zal hij sowieso een schooljaar verliezen, met grote economische en psychologische schade tot gevolg. Het is een evidentie dat een beslissing die ertoe leidt dat verzoeker teruggedreven wordt en als gevolg heeft dat hij een academiejaar dreigt te verliezen een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Het dreigend verlies van een school-of academiejaar wordt in de rechtspraak van de Raad van State in beginsel erkend als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat, bij het aanvoeren van ernstige middelen, een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan verantwoorden (cf. 30 december 1997, nr. 70.524; RvS 26.03.2010, nr. 202.418).”

Verzoeker beroept zich aldus op het verlies van een academiejaar en de economische en psychologische schade die dit met zich meebrengt. Uit de bespreking van het enig middel is echter gebleken dat verzoeker bij aankomst in België nog steeds niet definitief was ingeschreven voor zijn opleiding en zijn inschrijvingsgeld ook nog niet was betaald, dit ondanks de uiterste inschrijvingsdatum van 8 oktober 2025. Doordat niet blijkt dat verzoeker de nodige stappen zette om zijn diploma te laten verifiëren, blijkt niet dat hij in de voorwaarden is om werkelijk de opleiding te mogen starten. In de huidige stand van zaken moet dus worden vastgesteld dat het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel eerder voortvloeit uit het eigen nalatig handelen van verzoeker om zijn definitieve inschrijving (tijdig) in orde te brengen en niet zozeer uit de imminente tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De Raad merkt nog op dat verweerder op de zitting aangaf dat verzoekers visum type D op zich niet werd ingetrokken. Aldus blijkt niet dat de bestreden beslissing er aan in de weg hoeft te staan dat verzoeker, wanneer hij alsnog de verificatie van zijn diploma in orde brengt en een definitieve toelating tot het volgen van studies bekomt en vervolgens ook het inschrijvingsgeld in orde brengt, alsnog naar België kan komen om te studeren. In die zin is het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook voorbarig en hypothetisch.

Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

2.5. Bijgevolg stelt de Raad vast dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

I. CORNELIS